

men hvis jeg faar udleveret nogle Protokoller, tror jeg, jeg kan bevise dem. Naar Sagen er privat, kan vedkommende Dommer ikke sætte sig imod det, thi saa vil Offentligheden sige: Hvorfor sætter han sig imod, at disse Protokoller bliver udleveret? — og saa maa vedkommende Dommer selvfølgelig sige: Ja, vil I have dem udleveret, saa vær saa god. Men er det det offentlige, der anlægger Sagen, saa er det offentlige, der skønner over, om en Mand har Lov til at injuriere en anden, naar han ikke har Beviser, men blot siger: Naar vi faar nogle Protokoller frem, tror jeg at kunne bevise det.

Ud fra disse Argumenter er jeg ikke i Tvivl om mit eget Standpunkt, og jeg tror heller ikke, jeg kan være i Tvivl om, hvilket Resultat Domstolene kommer til. Hvad siger den højtærede Justitsminister til Forsvar for sin Anskuelse? Den højtærede Justitsminister sagde i sin Forelæggelsestale, at Administrationen havde altid været af den Anskuelse, at man kunde paalægge en Dommer at anlægge Sag. Jeg udtalte, sidste Gang jeg havde Ordet, at det var mig ikke bekendt, at Administrationen havde indtaget et saadant Standpunkt. Det har i alt Fald ikke fundet Sted, siden vi har faaet Lønningsloven, og jeg tror, at hvis Spørgsmaalet var kommet frem, vilde Administrationen være gaaet ud fra, at det ikke kunde ske — jeg forstaaer ved Administrationen i dette Tilfælde Justitsministeriet. Før Retsplejeloven traadte i Kraft, ved jeg ikke et eneste Tilfælde, hvor man i Justitsministeriet har ment, at man kunde paalægge en Dommer at anlægge Sag. Ministeren har heller ikke senere sagt, at Administrationen var af den Anskuelse. Den højtærede Minister nøjes med at sige, at Lønningsraadets Formand har udtalt, at saaledes maatte Lønningsloven forstaaes. Jeg har den største Respekt for Lønningsraadets Formand i Lønningssager, men at han ogsaa skulde tages til Indtægt for, hvorledes Retsplejeloven skal fortolkes, det forekommer mig dog at være for langt ude. Hvis Lønningsraadets vilde have forandret Retsplejeloven, burde de have skrevet, at nu sker denne Forandring i Retsplejeloven, men det sagde den Betænkning, som Lønningsraadets afgav, ikke et eneste Ord om. Den gav en Regel, som kan forenes med Retsplejelovens Regel om, at Ministeren ikke kan paalægge en Dommer dette, og den sagde ikke, at det var Meningen at forandre Retsplejeloven. Derfor kan jeg ikke se, at Lønningsraadets Formands Udtalelse har noget som helst at sige. Den har

noget at sige med Hensyn til Lønningssager, men ikke med Hensyn til, hvorledes Retsplejeloven skal fortolkes, og i den var der en tilstrækkelig tydelig Bestemmelse om, at Ministeren ikke kunde gøre det, men det var Justitiarius i vedkommende Ret, der kunde paalægge Dommeren at gøre det. (Justitsministeren [Steincke]: De to Universitetsprofessorer). Det glæder mig, at den højtærede Minister nævner de to Universitetsprofessorer, jeg havde næsten glemt at anføre dem. Det er rigtigt, at Universitetsprofessor Munch-Petersen siger, at den højtærede Justitsministers Standpunkt er *vistnok* det rigtige. At anføre en Universitetsprofessor, som siger: det maa *vistnok* antages, eller: man kan *nepe* antage den modsatte Anskuelse, er ikke noget meget stærkt Argument. Det er dog saaledes, at man maa sige, at vedkommende Professor er noget i Tvivl; derfor maa man lade Sagen afgøre ved Domstolene. Jeg er i alt Fald overbevist om, at hvis det er den højtærede Justitsminister eller mig, der bruger Udtrykkene „*vistnok*“ eller „*nepe*“, vil Folk sige: Ja, selv de to Herrer er altsaa i Tvivl, for de plejer ellers at bruge kraftige Udtryk. Jeg tror ogsaa at turde sige om den vedkommende Professor, at han vilde bruge kraftigere Udtryk, hvis han var overbevist om, at hans Anskuelse var rigtig.

Den højtærede Minister gik saa vidt, at han paaberaabte sig to Venstremænd: Vagn Bro og Dr. polit. Wilcke. Det glæder mig, at den højtærede Minister pludselig er blevet saa autoritetstro; det plejer jo ellers at være noget, Ministeren advarer imod. Jeg mener, at disse to Mænd tager fejl paa dette Omraade. Jeg mener ganske bestemt, at Ministeren ikke kan gøre det, og jeg kan med min bedste Villie ikke forstaa, hvorfor i al Verden Ministeren, naar han har den modsatte Anskuelse, da ikke lader Spørgsmaalet afgøre ved Domstolene.

Det være nu, som det være vil. Men som jeg sagde før, synes jeg ikke, der var Spor af Grund til, at Overvejelserne hos nogen af os skulde munde ud i en sygelig Tilstand. Det forbavser mig derfor, at Ministeren til Slut svang sig saa højt op, at han endogsaa i denne Forbindelse kom til at tale om Berning-Deliriet — Berning-Deliriet, som har raset her i Landet paa et vist Tidspunkt. Det forstaaer jeg ikke. Jeg troede egentlig, at denne Sag med Berning skulde være ude af Verden. Jeg troede, at man fra alle Sider var bedst tjent med at sige: Lad dog nu den ulykkelige Mand faa Ro, lad os ikke blive ved at nævne hans Sag paa Rigsdagen! Men det er, som